

כל "אנשי שמיר"

לפני שש שנים נכנס איש נמוך קומה כמעט כהיחבא למישור החוף. שאל היכן נמצא חדרו של שר החוף, צעד בהססנות לכיוון שנאמר לו, סגר את הדלת מאחוריו והסתגר שם במשך שעות.

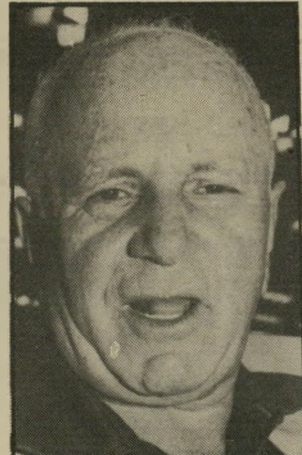
היה זה השר החדש, יצחק שמיר, שנכנס לתפקיד זה אחרי התפטרותו של משה רייך.

שמיר, משחורים היום כפליאה מקורביו, הגיע בגפו, ללא עוזר/ מקורב/ רב/ יועץ/ נער אחר לרפואה.

אחרי כמה שעות מיסטריות, שבהן הסתגר בחדרו של שרי החוף, נכנסה אחת משתי מזכירות השר, שנותרו שם מתקופתו של רייך, והופתעה לראות ששמיר מחייג כמו ידיו כטלפון ומתפקד במלוא המרץ. המזכירה הנדהמת שאלה אותו בוהרות: "האם אתה צריך משהו? אפשר לעזור לך במשהו?"

רק אז החל שמיר בתהליך האיטי (אצלו) של גיבוש צוות מזכירות, יועצים, עוזרים ומקורבים.

שמיר לא הריח איש מהסוככים אותו מתפקידו, אלא ניסה לתת אמון בעובדים שקיבל בירושה מרייך. לאט-

סגן-שר דקל
האם הוא "נער"?

אם בשל הליכותיו הנראות כמתנשאות. עם זאת מעריכים שם את תרומתו המיקצועית לשמיר כפרשת השב"כ.

על רוני מילוא מדברים שם בחיבה מהולה בביקורת. מילוא הוא החוליה המקשרת בין מעגל המקורבים הפוליטיים לבין העוזרים, מכיוון שחדרו ממוקם סמוך לחדרו של שמיר והוא יוצא ונכנס אצל השר בתדירות גבוהה. מילוא מייצג לשמיר גם בענייני תיקשורת, לא תמיד מאושר הרג המיקצועי מעצותיו הבלתי-שיגרתיות ומתבטאותיות החריגות. מילוא אף מתלווה לעיתים לסירוי של שמיר, יחד עם עוזריו המיקצועיים, רבר שאינו מקובל בארץ ביחסים שרסגן שר.

יש הטוענים שקיימת מתיחות סמויה בין מילוא ליועצי-התיקשורת של שמיר, ומכאן גם השמועות על הפיחות שחל במעמרו אצל שמיר.

אם אכן קיימת מתיחות כזאת — בניגוד לקורה לאחרונה בין נערי-פרס — אין לה ביטוי חיצוני או תיקשורתי.

את הצוות שהתגבש במיקריות סביב שמיר ושרכש את אמון מדיין רב ובכללו גם המזכירות שירש מדיין — נטל שמיר עימו ממישרד-החוף למישור ראשי-הממשלה, משם חזרה למישור-החוף. כעת, יש להניח, יעבור

יועץ אחימאיר
יראת כבוד

רוב הצוות שוב ללישכת ראשי-הממשלה.

ביישנות ומעצורים

לם צורת המעבר ממישרד למישרד מעידה על האיש. אין הוא מקיים עם מקורביו שיחות על עתידם, אלא אם זה בא מיומנתם. אין זה נובע מתייחסות או משיטת-עבודה, כשם שזה נובע מביישנות וממעצורים. בעת הלילה הממושך, שבו הוחלט על פיתרון הרוטציה, כשה ראשון בתור הוא ראשי-המערך שימועץ פרס, תהו מקורביו של שמיר מה יעלה בגורלם: האם יעברו עימו למישור-החוף?

שמיר, אז עדיין ראשי-הממשלה, חיפש את חדרו של שרי-החוף כמישכך הכנסת, ובחר להתמקם שם עד סוף הלילה. יועצו לענייני-תיקשורת, יוסי אחימאיר, הצטרף אליו והעז ושאל: "מה יהיה איתנו? מה יהיה איתי?" שמיר הסתכל בו כמופתע ואמר בשקט: "אם אתה מעוניין — אתה מוזמן לבוא איתנו. לא העזתי להציע לך..."

אבי פזנר, רוברו של שמיר, נזכר כי ידע על מעברו עם שמיר רק ביום

צחי הנגבי הוא המקביל בצוות המיקצועי למיכאל דקל במעגל הפוליטי. הוא האחראי לקשר בין שמיר למפלגה. הוא בורח מאור-הזרקורים פחות מהעוזרים האחרים אך אין לשכוח כי הוא בונה את עתידו הפוליטי לצידו של שמיר. הקירבה בין הנגבי לשמיר מקורה בהיכרות עוד מימי ינקותו של הנגבי, בנם של גאולה כהן ועימנואל הנגבי — חברים ותיקים של שמיר.

הנגבי הצטרף לשמיר לפני שנתיים. קודם לכן שימש כעוזרו של שר

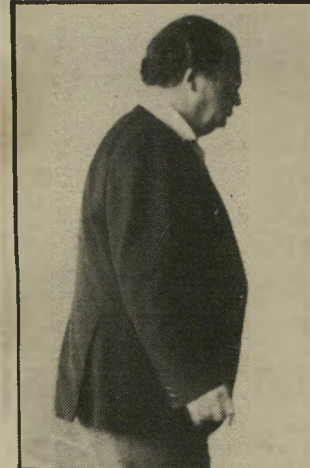

יועץ הנגבי
מימי הינקות

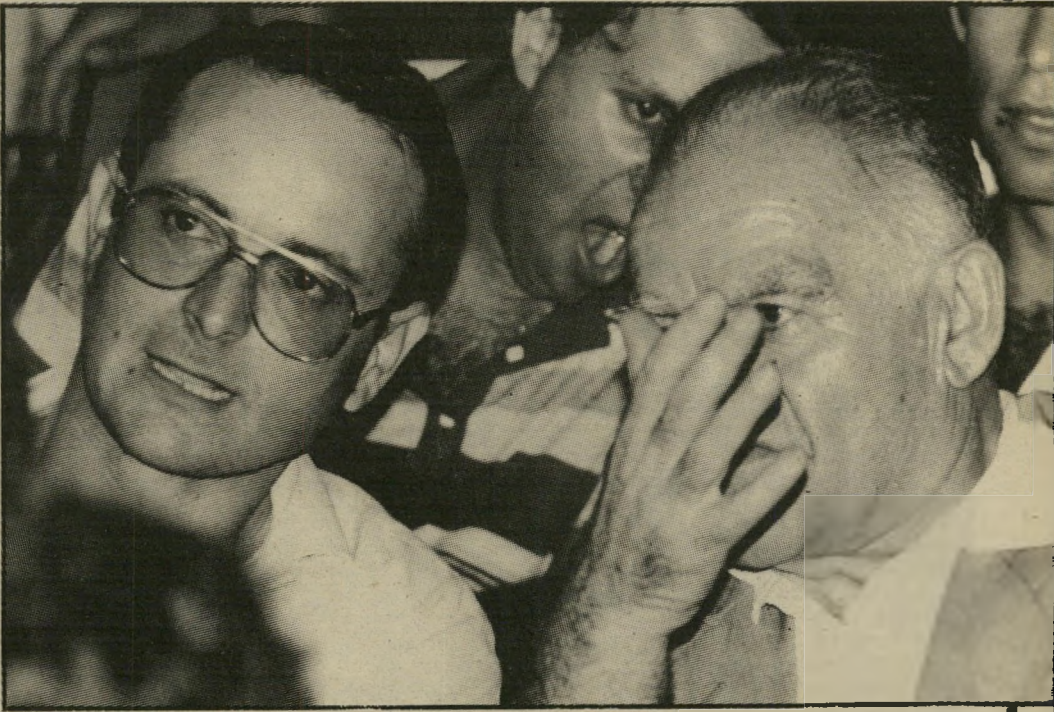
יועץ פזנר
נו, אתה ארוז?"

התחבורה חיים קורפו. את המעגל סוגרים **יוסי אחימאיר ואבי פזנר** — יועצי-התיקשורת של שמיר. פזנר, הבכיר בין השניים, הוא איש מישרד-החוף, מיקצוען אמיתי, ששמיר מעריך את כישוריו ולכן מתייעץ עימו רבות. את אחימאיר, בן למישיפת אחימאיר המפורסמת, שלף בימי היותו ראש-ממשלה משולחן העריכה של מעריב. הסיפור כיצד שלף את אחימאיר הוא דוגמה אופיינית לדרך שבה הוא בוחר את מקורביו. מיכאל דקל פנה באחד הימים אל אחימאיר במפתיע והציע לו להיות דוברו השני — לצידו של פזנר — של ראשי-הממשלה דאז. אחימאיר, שלא הכיר או את שמיר, נתקף חיל ורעדה, והגיע די המום לפגישה בלישכת ראשי-הממשלה. אחריכך, במשך חודשים רבים, היה עדיין אחוז יראת-כבוד והתנהג באופן עצור בחצי-רתו של שמיר, עד שהחלו ליפול המי-חיצות.

יועץ בן-אהרון
הקרוב ביותר

שעברו למישור-החוף, כששמיר שא לו: "נו, אתה כבר ארוז?" גם כעת, במעבר ללישכת ראשי-הממשלה, לא קיים שמיר שיחות מוקדמות, אולם לאור הניסיון עם מנהיג הסגור כבר "ארוזים" כל אנשיו של שמיר.

שמיר עם סגן-שר מילוא

עצות בלתי-שיגרתיות, התבטאויות חריגות ומתיחות סמויה

בכלל, ההשוואה בין נערי-פרס לבין עוזריו של שמיר היא מתבקשת. הסדר בביתם את שמיר מתעקשים שלא יכנו אותם "נערי שמיר", על מישקל "נערי פרס". כך נולד המונח "אנשי שמיר". הטיעון הרישמי הוא שיהיה זה מגוחך לכנות את מיכאל דקל "נער".

באורח פחות-רישמי אין הם רוצים שיידבק גם בהם דימוי של נערי-פרס: צעירים מעונבים, הלבושים במיק טרונים אלגנטיים, הדומים זה לזה לפליא, אכולי שאפתנות ומרפקנות, כפרט כשיש מצלמות בשטח. עוזריו של שמיר הם אכן פחות מעונבים, ואין מדברים עליהם כעל מיקשה אחת, מכיוון שלא קיים בין אנשי-שמיר מישור הממלא פונקציה מקבילה למה שעשה **יוסי ביילין** עבור פרס. במחנה שמיר אין מי שמרכז את אנשיו ומתאם ביניהם, כפי שעשה ביילין, כי שמיר מרכז את אנשיו ישירות.

ח"כ מירדור
בארבע עיניים

חיל ורעדה * **מ** בין העוזרים המיקצועיים, **יוסי בן-אהרון**, היועץ המדיני העומד להתמנות בקרוב כמכ"ל מישר

לאט בירר מביניהם, הוסיף וגיבש סביבו "חוגים", "מקורבים" וכל אותם שמת-תואר השגורים כל-כך בקרב העסקונה הפוליטית.

התהליך היה איטי במיוחד, מפני ששמיר הוא אדם סגור ומסוגר. אורח חייו במחתרת, וכ-10 השנים שבהן שירת במוסד, הפכוהו לחשדן, ולכן קשה לו ליצור מערכת של יחסי-אמון בלתי-אמצעיים עם הסוככים אותו. שני מעגלים נוצרו סביב שמיר במשך שש השנים מאז שנסק שמיר לפיסגה: מעגל המקורבים המיפלג-תיים ומעגל העוזרים העובדים עימו בלישכה.

במעגל הראשון נכללים חברי הכנסת **מיכאל דקל, רוני מילוא, דן מרדור**, ולאחרונה גם **אהוד אולמרט**.

מביניהם, דקל הוא הקרוב ביותר לשמיר מבחינה חברתית-רגשית. את דן מרדור מעריך שמיר ביותר, כבעל שכל חריף, מישפטן-מיקצוען ובעל-עקרונות. למרדור יש דלת תמוחה אצל שמיר, והוא היועץ מס' 1 שלו בקרב מעגל המקורבים המיפלגתיים. מרדור נעים-הליכות ויפה-התואר הוא גם חביב על אנשי לישכתו של שמיר. חלק מהפגישות מרדור-שמיר נעשות בארבע עיניים.